«Ενα αλλιώτικο καλοκαίρι»

Ερμηνευτικές επιδόσεις

Οι παραμυθάδες όλων των εποχών διακρίνονται από την ικανότητά τους να σε κάνουν να πιστέψεις όσα λένε: Να σε πάρουν απ' το χέρι και να σε βάλουν στους κόσμους που πλάθουν. Τόσο που να ταυτιστείς με τους ήρωές τους, να ζήσεις μεσ' από τις δικές τους ζωές.

Στο τομέα του διηγήματος, του μυθιστορήματος, του θεατρικού έργου αλλά και του παραμυθιού – παραμυθιού ένας κόσμος αλλιώτικος ανοίγεται μπροστά μας και εξαρτάται, ως ένα σημείο, από την ικανότητα του συγγραφέα να μας εξοικειώσει με τους ήρωές του. Βέβαια πολλοί άλλοι παράγοντες επιτρέπουν ή αποτρέπουν την ταύτιση ή την αποστασιοποίησή μας από το κείμενο αντίστοιχα.

Πιο συγκεκριμένα, η δραματοποίηση ενός παραμυθιού παράλληλα με τη συγγραφική ικανότητα χρειάζεται και τους συντελεστές παραγωγής της παράστασης, σκηνοθέτη, σκηνογράφο, ενδυματολόγο, ηχολήπτες, φωτιστές και βέβαια την ερμηνευτική ικανότητα των ηθοποιών.

Ως παραμύθι το «Ενα αλλιώτικο καλοκαίρι» του Βρετανού Μάικ Κένι υστερεί στον τομέα της δράσης αφού η εξαιρετικά απλοποιημένη πλοκή του δεν προσφέρεται για φωτιστικά, ηχοληπτικά ή θεατρικά εφέ οποιασδήποτε μορφής. Επικαλείται το συναίσθημα

Η Ελλη κάθε χρόνο, τέλος Αυγούστου, αρχές Σεπτεμβρίου, επισκέπτεται τον παππού και τη γιαγιά προς το τέλος των καλοκαιρινών διακοπών. Ετσι ένα καλοκαίρι η Ελλη επιστρέφοντας στους παππούδες διαπιστώνει την «απουσία» της γιαγιάς. Ποιον τρόπο θα βρει ο παππούς για να γνωστοποιήσει ήπια στην εγγονή του το θάνατο της αγαπημένης γιαγιάς;

Στο θέατρο «Μικρή Πόρτα» και σε μετάφραση Κωστή Σκαλιόρα, ο σκηνοθέτης Γ. Μόσχος φροντίζει να κατευθύνει τους ηθοποιούς έτσι ώστε οι ερμηνείες τους να διατυπώσουν όλο το φάσμα των συναισθηματικών φορτίσεων που βιώνουν οι ήρωες και το πετυχαίνει. Σε αυτό συμβάλλει και το πολυλειτουργικό «κουτί» της Ελλης Παπαγεργακοπούλου, η νοσταλγική μουσική του Νίκου Βίττη και οι φωτισμοί του Λευτέρη Παυλόπουλου.

Την ερμηνευτική του ικανότητα την έχει αποδείξει έμπρακτα ο Δημήτρης Καταλειφός σε πραγματικά δύσκολους ρόλους. Στη συγκεκριμένη παράσταση, με ερμηνευτική διαύγεια ενσαρκώνει τη μοναξιά του ανθρώπου που έχασε τη σύντροφό του αλλά και την τρυφερότητα για την πολυαγαπημένη εγγονή, καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια για να κρύψει τη θλίψη του και να μην την πληγώσει Η Ιωάννα Παππά σκιαγραφεί με επάρκεια τις μεταπτώσεις της μικρής Ελλης από την έξαρση, τη χαρά, τον ενθουσιασμό, στη λύπη για την απουσία της γιαγιάς Αυτό το παραμύθι δεν έχει εφέ Σκιαγραφεί όμως πλήρως τις αποχρώσεις της τρυφερότητας στο φάσμα των χρωμάτων του ουράνιου τόξου